

M megjelenik minden két hétben.

Szerkesztőség: Belköz-p-u. 4.

ÉLCLAP.

Előfizetési ár: negyedévre 1 korona

Kiadóhivatal: Belköz-p-u. 4.

Egy év.

Innen onnan egy éve lesz
Vagy tán el is mult,
Hogy a „Virgács” megszületett
S utjára indult;

Kézbe vették, nézegették
Kicsinyek s nagyok,
Jósolva, hogy ebből nem lesz
Énekes halott!

De csalódtak, mert a fiú
Im' még ma is él . . .
Vidor arczal, tréfás kedvvel
Regéket mesél.

Elmeséli, hogy **Megyeri**
Milyen jól fizet.

Salamon úr hogy zavarja
Az ivóvizet.

Sőt még **dolgi** horkolása
Sem marad titok;
És hogy **Béni** Szalmiák úr
Táncztermet nyitott;

Jobban mondva táncziskolát . . .

— *Pompás gondolat! . . .*
Könnyedségből, úri sikkból
Teczkét Számi ad. —

Simol Vikit elnevezi
„Magyar Verdinek”,
Ki hivatott kezelője
Bármily verklinek.

Balbach Géza, **Gyíák** Petykó
S több ily apróság,
Akármint is dehonesztál,
Megkapja stróffját.

Száz szónak is egy a vége,
E kis csecsemő
Egy év alatt megmutatta,
Hogy mily nagyra nő.

Biztosítsuk hát életét
S nem oly nagy az ár
Fertályonként egy korona . . .
S egy szám tíz krajczár.

Felfordult világ.

Eddig a kréta fogott duplán, most meg —
Krétát fogják duplán.

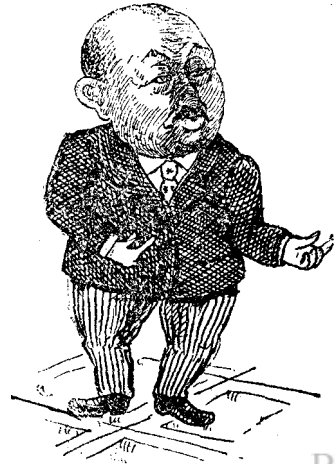

OSZORAIÁDÁK.

— Mit szól a kis Görögországhoz? — mondja nekem valaki. — Milyen önfeláldozó tüzzel védi krétai fajrokonait!

— Hja, ez az a görög-tűz, — feleltem.

— Egy másik ismerősöm meg bámulatát fejezi ki, hogy az apró görög nemzet paczkázni mer az összes európai nagyhatalmakkal.

— Könyfű neki, — szóltam erre. — Egy bolha is összecsiphet hat-nyolcz oroszlint, s azok még sem fogják széttépni.

*

— Olvastam, hogy Morzsányi közvetítési díja csekély negyvenezer forint volt.

— Hát, — sóhajtok, — ha 40,000 pengő csak egy morzsányi közvetítési díj, akkor mekkorának minősíthetők az én csekélyke kis honoráriumaim?!

Szabadelvű-klubbi jelszó-váriáció.

A mór(zsányi) megtette kötelességét, a mór(zsányi) mehet, — (hogy aztán megint visszajöjjön).

A város bálja.

Tekintetes Szerkesztő Úr!

Tudom, hogy ön néni bosszúsággal veszi a kezébe jelen soraimat, mert azt hiszi, hogy már

megint önnek írok, a helyett, hogy az álarczosbálról írnék, a mit ön nekem, — a juristabáli precedenssen okúlva, — elmulaszthatlan szent kötelességemmé tett, a mikor egy potyajegyet és 5 frt báli költséget nyomott (az ismert minták szerint) a markomba, a mely utóbbiba én, az ön könnyelmű bőkezűsége felett, jókedvűen belekacagtam.

Nem, t. Szerkesztő úr, ez egyszer nemcsak önnek írok, hanem a városi álarczosbálról is írok, mert bár nincs ír az én maszkosbáli szenvedéseimre s a katzenjammer meg a kiállott viszontagságok irtozatossúlyljal nyomják anyagi gondoktól zaklatott kedélyemet, mégis beszámolok a potyajegyrről és az 5 forint eljárási költség-ről, miután nem akarok hátrább maradni, mint Morzsányi, a ki elfogadta ugyan a 40,000 pengőt (szent Isten! egy egész konyakgyár!), de legalább ki is járta érte a jegyárúsok szerződését.

Hanem valamiként a kiállítási jegyárúsoknak nem fizette ki magát a kieszközölt konczesszió, úgy bizony engem is csak deficiztbe rántott az én potya báli felszerelésem: mor- és materiális deficiztbe.

Hanem előlről kezdem, még pedig egy vallo mással.

Megvallva ugyanis az igazat, az ön megbízása, t. Szerkesztő úr, engem igen nagy zavarba ejtett, miután a bálba menetelhez rendszeren frakkra van az embernek szüksége, az én frakkom azonban a farsang egészségtelen időjárás viszonyai következtében egy ilyenkor járványos betegségben szenvedett, melyet bujkálási kórnak, vagy más néven Kór-buly kálás-nak nevez a tudományos világ.

Már-már kétségbe kezdtem esni a pumpolás vagy lemondás dilemmájának kedvező megoldása felett, a mikor egy mentő eszme villant át agyamon:

— Hiszen ez álarczosbál! Miért ne követném én is a bál példáját?!

Most már csak hamar kosztümöt szerezni!

Először arra gondoltam, hogy bensőmet kitárom és — Ámornak öltözöm.

E célból valamelyik karcsu színészsímerősömnek a trikóját kellett kölcsön kérnem. Választásom szerelmes bonvivánunkra esett, a kinek trikója még hozzám mérten is elég karcsunak tetszett. Elkértem tehát tőle a becses ruhadarabot, de mikor felpróbáltam, annyi — vattát találtam benne, hogy használatáról lemondtam, mert szabad mozgásomat megakadályozta volna.

Más kosztümöt kellett tehát választanom. Elhatároztam, hogy teljesen felismerhetlenné

teszem magamat s ezért valódi egyéniségemnek lehetőleg ellentétét csinálom magamból. Hogy ellentéte legyek magamnak, vagy tökepénzesnek vagy számárnak vagy kolosszális kövérségűnek kellett magamat maszkiroznom.

— Hopp! Megvan! Egy maszk, mely mindhárom ellentétemet magába foglalja! *Bénixáminak öltözöm!*

Ezen ötletnek megvolt mindjárt az az előnye, hogy *nyakkendőről* nem kellett gondoskodnom, a mi 20 kr. megspórolását jelentette. (Tudvalevőleg a Benigni-palota nyakkendőmegtakarításokból épült! Hátha még én is...?) Hozzáfogtam a maszkom beszerzéséhez, melynél a főelv volt, hogy az 5 frt költségnek érintetlenül kell maradnia. Ehhez pedig sok élelmesség kellett!

A kosztümömet papirosból készítettem el, (a szabómmal nem jó lábon élek). Barna pakkoló-papirosát a megfelelő helyeken jól bezsírfoltoltam, házi czérnával gondosan összevarrtam, a belsejét nagymennyiségű ruhaneműekkel a mellső és hátsó tájakon kitöltöttem, ellenben az alsó régiókat teljesen elhanyagoltam. Mintám arcának utánkészítésére kitűnő eszmém támadt. Veres répából (vulgó: czékla) pépet gyúrtam s egy kőfaragó ismerősömmel, ki nagyzási hóbortjában szobrásznak tartja magát, ebből az anyagból kimintáztattam a klasszikus arcvonásokat. Megjegyzem, hogy ez a maszk nem a fejemre volt alkalmazandó, hanem a kellő nagyság elérése végett karjaimmal szándékoztam azt magasra tartani, míg szemeim számára a gyomor tájékán csináltam két nyílást.

A végzetes estén felkészültem. Mondhatom remek látványt nyújtottam, a maszk meglepően hű volt; mindenki rögtön ráismerhetett az általam jelképezett alakra. Igaz, hogy helyzetem nem volt valami kényelmes: a sok mindenféle töltések borzasztó meleget tartottak; s a karjaimat folyton magasra tartani sem valami élvezetes foglalkozás volt; — hanem hát fő a felismerhetetlenség: és én felismerhetetlen voltam.

Még eltávozásom előtt egy kis összeütközésem volt *Hozenträger* barátommal. (Tudni való, hogy ő egy idő óta megosztja velem a lakásomat. Igaz, hogy ő meg azt állítja, hogy én osztom vele az övét, de hát ez mindegy, mert hogy melyikünk marad adós a havi hérrrel, az utóvégre közömbös). *Hozenträgerem* tehát azt kívánta tőlem, hogy oszszam meg vele öt forintomat, mert különben nem mehet a bálba. Én ezt megtagadtam, mert az egész öt forintra szükségem volt: nem lehet tudni, mi adja elő

magát egy *álarcos* bálban?! O dühösen ott-hon maradt, de elmenetelem előtt még egy-párszor végigtapogatta a hátamat.

— Mit csinálsz a hátamon, — kérdeztem aggódva, hogy valami merényletet követ el ellenem.

— Semmit, — felelte, — csak egy ránczot símitok el...

... Végre a bálban voltam!

Megérkeztem alkalmával már óriási tömeg hemzsegett a redut parkettjén. Ez persze mindjárt megváltozott, mert ettől az időtől fogva a tömeg nem a redut parkettjén, hanem az tyúkszemeimen hemzsegett. — Körülbelül kétszer annyian voltunk, mint a mennyien a redutban elférhetnek. Képzzelhetni azt a hőséget, melyet az én maszkom kétszeresen juttatott oszfátyrészemül; de hiába, fő a felismerhetetlenség!

Megjelenésem általános feltűnést keltett. A kívül csak beszéltem, mind Bénixáminak tartott, bár viszont el kell ismernem, hogy a hátam megett többször hallottam gúnyos: »Hozom! Hozom!« — kiáltásokat.

Először gondolám, a notabilitásokat keresem fel, hogy referensi tisztelnék eleget tehessek.

Ott volt mindenki, a kinek *neve* van, (persze sok *neveletlen* is).

Különösen a városi tisztviselők nagyon bizalmasak voltak hozzám. Mindegyik »részletekről, törlesztésekről, előlegekről« stb. beszélt, a mire én kegyteljesen bölintgattam kölesönként fejemen. Csak az egy *cec* gy., ki a városi lábas jószág képviselőben jelent meg, tanúsított ellenkező magatartást, a mennyiben engem meglátva hangosan reszketni kezdett s eltűnt a bálból...

Ódamentem *Sándor* Józsihoz, a ki egy nász-nagyi bottal gravitált elő s hátra.

— Látod ezt a botot? — kérdi tőlem.

— Hogyne! Kicsi ember nagy bottal jár.

— Dehogy! — feleli. — Ez az a bot, a melynek két vége van — az Emkében is.

— Akkor ez nem is *nász-nagyi*, hanem *gyász-nagyi* bot, — vicceltem s *Deák* Palihoz közeltem.

— Hallom, hogy elfogtál egy betörőt. — sugom neki s mindjárt hátat fordított neki.

— *Hozom!* — mormogja ő megvető kétértelműséggel.

Megismert volna?!... Aztán még azt mondták, hogy rendőrségünknek nincs jó szimatja!

Most *Groisz* Gusztávhoz mentem, a ki felé a

bájos maszkok szüntelenül röpitették a csipős megjegyzéseket.

— *Országos képmutató* úr, — szólt egy jókedvű harlequine az országos képviselő úrhoz, kinek ez alkalommal a köpenye nem volt kifordítva, bár most ez időszakos lett volna, mint a választások alkalmával. — Országos képmutató úr, miért nem viselsz maszkot?

— Hogyne viselnék, — felelte. — Hiszen én Kolozsvár *képét viselem*.

— Inkább csak az *óvaret*, — szólt erre a kis hunczut, a szeme elé tartva igazmondó tükrét, a melyet a kezében hordott.

Én is megszólítottam a képviselő urat:

— Igaz, hogy *felemeltesd* . . . ?

— Úgyan, csak nem képzeled, itt a bálteremben!

— Nem itt, de a Házban?

— Ott sem. Nem akart velem hazajönni.

— Félreértesz. Én az egyetemi tanárok fizetéséről beszéltem, — ezzel otthagytam az öreg don Gusztit.

Élérkezettnek láttam az időt, hogy a czelebritásokat mellőzve, saját szórakozásomra gondoljak.

Előbb mágnásaink felé tartottam, kik teljes számmal megjelentek a bálban. De aztán megdöntöttem a dolgot: én szeretek igazat mondani, azért pedig betörök az ember fejét; s hogy az igazmondásomért az *én* fejemet betörjék, az még megjárja, de hogy a Bénixámiét törjék be, ezt nem reszkírozhatom meg. Elhaladtam tehát a sok szép mágnás-asszony és leány mellett s belevegyültem a maszkok tömegébe.

Volt ott mindenféle szépség, eltakarva irigy álarczok által, úgy, hogy csak a hamis szemek villogtak elé kaczerán. Láttam virágáruzó leányokat, harlequineket, provence-i leányokat, s nagyon sok tarka dominót. Voltak rózsaszínű dominók, sárga dominók, kék dominók és különösen nagy számmal *fekete* dominók (kisebb számmal *fekete* Bélák is előfordultak).

Egy ilyen fekete dominó belém kötött, hátulról megszólítva:

— Szervusz Hozom!

Szépen megtermett karsú hölgy volt s én rögtön tüzet fogtam. Roppant kaczer és bizalmas volt, s tetetett vékony hangon mindenféle édes dolgot mondott nekem.

Én erős ostromot kezdtem, a mi rendkívül terjedelmes maszkomban kissé komikusan nézhetett ki. Még is jól ment a dolog, mert egyszerre dominóm megszólalt:

— Mindenre kész vagyok, ha adsz 5 forintot.

Meghökkenem. Egész báli költségemről volt szó, aztán meg ez a tulságig vitt bizalmasság is aggasztott. De hát nem volt szabad haboznom, mert hiszen egy fényes hódításról volt szó, mely az árat megérte. Benyúltam a zsembembe s előkelő grandezzával átadtam az ötösömet.

— Köszönöm, — szólt erre egy hahotázó érdes férfihang. — Az 5 frtot, melyet ezelőtt három hónappal adtam kölcsön, ezennel nyugtázom. — ezzel eltűnt, a nélkül, hogy felismerem volna s így mai napig sem tudom, hogy kinek *nem* vagyok immár adósa 5 frittal.

Szomorúan vegyültem a tömegbe s azon töprengtem, hogy miről ismer meg engem mindenki, holott én már csurron vízzé olvadtam a felismerhetetlenség kedvéért, a karom pedig, melylyel álfajemet tartom, egész nyomorékká meredt.

Egyszerre egy pár csinos, fehér-pettyes kék dominó tart felém egy gigerli karján. Ezeknél, gondolom, vigasztalást keresek szenvedéseimre.

Hozzájuk somfordáltam, de kínos gyötrelmeim közben sehogy sem tudtam megkezdeni a diskurzust. Végre így indúlok neki:

— Ez sikerült egy *bál ám!*

— Ni, — szól erre az egyik, — *bálám* számára megszólalt!

Ám a hangból mind a háromra ráismertem s így riportíroztam:

— Ne *székyszózatok ti-bor-sós* nyelvű maszkok. — azzal otthagytam őket.

Alig teszek azonban két lépést, megdermedni érzem minden tagomat: a *szabóm* közel felém fürkésző szemekkel. De csakhamar visszanyertem hidegvéremet (már t. i. a milyen hideg az embernek a vére az adott körülmények között lehet): hiszen maszkomban nem ismerhet rám. Ez a tény pedig csakhamar vakmerőségre is indított.

— Meeee . . . meee . . . — szóltam gúnyos akcentussal. A túlovag bosszúsán közeledett felém, én pedig jól megcsípkedtem a karját:

— Ismerlek szép maszk, — s azzal elfordultam tőle, de ebben a pillanatban úgy visszaesípett, hogy hangosan felüvöltöttem:

— Én is téged, — mondá és szembe penderített magával. — Megcsíptem önt valahára! — (Hogyne csípett volna, gondoltam, hiszen még most is sajog a helye!) — Most vagy fizet, vagy olyan skandalumot csinálok, hogy megemlegetli!

— Az Istenért ne kiabáljon, mindenki ide néz, — dörmögtem dühösen.

— Bánom is én, úgy is tudja mindenki, hogy az ön neve *Hozom*.

Ez az indiskréció, hogy elárulta kilételem, jobban bosszantott, mint a lármája. Dühösen oldalba löktem hát az árulót és távozni készültem. Inzultált szabóm azonban, mintegy oroszlán (nem tudom, hol vehette hirtelen ezt a maszkot), rámrohant s vállon ragadott.

Csakhogy az én amúgy is ellágyult papiroskosztümöm ilyen támadásra nem volt elkészülve; engedett tehát a vas szorításnak, Bé nixámi végigrepedt s belsejéből egy csomó törülköző, asztalkendő, ágyterítő stb. stb. omlott a meglepett bálközönség lábai elé. Némelyek kacagtak, mások látva erős negligésémet megbotránkoztak.

— Ki kell dobni! *Ki a bálból!* — kiálták az utóbbiak.

— Ne *kiabál*-janak, — szóltam mérgesen és restelkedve. — hiszen elmegyek magamtól; — de akkor már ott termett egy csomó bálozó rendőrkapitány (fők és al-ok vegyesen), megfogtak berzenkedő szabómmal együtt és szokott diszkréciójukkal eltávolítottak.

A tiltakozásom nem használt semmit: be-kísértek a hűvösre.

— Legalább azt mondja meg nekem, — szóltam mélyen lesújtott szabómhoz, miután elhelyezkedtünk, — honnan tudta meg, hogy ki vagyok?

Erre ő szóltanul a hátamhoz nyult és két jegyet nyújtott át nekem. Az egyik egy frakköltöny biztos elhelyezését igazoló elismervény volt, a másik egy vizitkártya, rajta vastag betűkkel:

Hozom Ormuzd

csendes munkatárs.

— A gaz *Hozenträger!* Ezt csak ő tehetta, — dühöngtem.

Szabóm erre nagyot tüszentett, a mit én állításom bizonyítékának tartottam, ő pedig egy nátha előjelének, melyet a báli hőség és a »hűvös« temperatúrája közötti lényeges különbségnek tudott be.

Az éj hátralevő részét azon dilemma megoldásának szenteltem: vajjon azért csukattak-e le a városi nagyhatalmasságok, mert nem ismertek fel, vagy azért, mert felismertek? ... A probléma még megoldatlan.

Ezek az én álarcosbáli tapasztalataim.

Csendes részvétet és 5 frt fájdalomdíjat kér mélyen lesújtott híve

Hozom Ormuzd,
kiküldött tudósító.

Morzsányi monológja.

— *Ha tudtam volna, bele sem megyek ebbe az átkozott jegyelárúsító üzletbe ... De hát ki sejtette, hogy ezek az emberek — jegy-árulók lesznek?!*

Autentikus hírek.

+ **Személyi hír.** *Sándor József* képviselő-alelnök-főtítkárt azon buzgó irodalmi tevékenységeért, melyet önéletrajza körül, valamint általában a hírlapirodalom terén kifejtett, a Kisfaludi-társaság legközelebbi tagjává fogja megválasztani.

∴ **Művészeti újdonság.** *Gyarmathy* Intendáns, „*Minden lében kanál*“ czímen új operát ír. Szövegét *Gyalui* és *Sebesi* írják. A cím-szerepet, mely **kórikus tenorban** van írva, maga az intendáns ír fogja énekelni, ha ugyan sikerülni fog a darabot önmagával elfogadtatnia.

+ **Tudomású!** Lapunk utolsó számában megemlékeztünk róla, hogy *Albach Géza* a polgármesteri tisztből a lordmajori méltóságra emelkedett, a mint az egy külföldre írott hivatalos aktából kitűnt. Most *Albach Géza* úr annak közlésére kért fel, hogy a *lord-majori* címet Ausztria-Magyarország területén nem használja, a minek közzétételét azért tartja szükségesnek, mert lapunk híradása óta a városi tisztviselők őt többé nem „*polgármester úr*“-nak, hanem „*lúdmája úr*“-nak szólítják, a mi az adminisztráció menelében *érthető zavarokat okoz.*

△ **Betiltott szupécárdás.** Mint értesülünk, a saizon hátralevő részében megtartandó multságok szupécárdás nélkül fognak lefolyni. A főkapitány ugyanis a szupécárdást, mint *közveszélyes intézményt* betiltotta. Nem tudjuk, hogy összefüggésbe hozható-e ezen intézkedéssel az a tény, hogy a rendelet keltető! fogva a *mentők tevékenységi köre* erősen megszőkült, valamint az a másik tény, hogy ugyanazon időtől fogva a *Clair-féle* új párbaj-kódeksz kelendősége is csökkent.

< **Az Emke ügye.** Az *Emké*-ben dühöngő pártharcz végre megoldást fog nyerni. *Sándor József* ugyanis a Morzsányi-áffér gondos tanulmányozása folytán megtalálta a kibontakozás természetes útját. A főtitkár úr ugyanis ugyanazt az utat fogja követni, mint a méltatlanul meglámadott *Morzsányi*, és — hiteles értesülésünk szerint, — legközelebb lemond a titkári állásról, abban a biztos reményben, hogy azonnal újra meg fogják választani. *Sándor József* újólágos megválasztásához a legesekélyebb kétség sem férhet.

Salamoni bölcseségek.

— Hogy mulatott a saját álarczoshálján, — kérdi tőlem egy bizalmasom.

— Hiszen jól mulattam volna, — feleltem, — csak az esett rosszul, hogy mindenki azt

hitte, hogy *maszkirozva* vagyok, holott *saját polgári ábrázatommal jelentem meg*.

(Je suis *démasqué masculin*, et pourtant aussi sans *masque une masque*!)

*

— Mit keresz te itt, vén Totyó? — szólít meg gorombán egy maszk az álarczoshálban.

— Hja, — feleltem, mialatt a kezem kalandozni indult, — szeretek *a zavarosban halászni*.

— Az látszik *a vizeden*, — volt a csattanós válasz, mely a kezemen is visszhangzott.

(Ou l'a-t-elle vue?!)

*

— A legközelebbi időben két ízben szerepeltem a redutban: a sorozásnál és az álarczos bálunkon.

— Mégis furcsa ez a városi adminisztráció, — gondolkoztam el, összehasonlítva a kétféle szereplést. — Hol pőrére vetkeztetjük az embereket, hol meg úgy felöltöztetjük, hogy még a fülük sem látszik ki. — Pedig hát mégsem olyan sokoldalú ez a tevékenység, — tettem aztán hozzá, — mert hiszen emitt a *jelmeztelenek* ép úgy *kosztűmben* vannak, mint amott a *jelmezesek*. Avagy az előbbi viselet nem — *Ádám-kosztüm*?

(Mais pas ce du comte!)

Türelmetlenség.

Megyeri alig várja a nyarat, hogy bebizonyítsa *Makróczinak*, miszerint nemesak a torna vívóban lehet tönkre menni.

Sajtóhiba.

(Czóbel Minka „Az eladó leány“ című tárczájából):
 „... Egy héttel a lakodalom után a fiatal gróf
 neje ízléses szalonájában ült...“

Párbaj-mánia.

A. *Rettenetes, mennyire elszaporodtak megint a párbajok.*

B. *Bizony ez — páratlan baj.*

Találós kérdés.

Mi az, ha a »Virgács« címlapja arczkép
 nélkül jelenik meg? ...

(„Színházi képtelenség“)

Ájzatosság.

Néppárti. Még sem járja, hogy a bőjtben
 ép úgy báloznak, mint a farsangban.

Bálozó. Ellenkezőleg, csakis így lehet a
 bőjtnek érvényt szerezni.

N. Ezt nem értem.

B. Pedig hát mennyien — *bőjtölnek* ezekért
 a bőjti bálokért!

Kakas a földszinten.

— Igaz, hogy Megyeri itt játszik a nyáron?
 — kérdem *Durchgetriebentől.*

— Ugy hallottam én is, — feleli ő.

— S nem fél, hogy tönkre megy?

— *Ilyen* társulattal és *ilyen* gázsikkal nem
 lehet tönkre menni, — feleli ő kétértelműen.

Cs. m. a k.!

*

— Pista bátyánk jubileumán felmentem a
 színpadra és a sugót egy tűzoltóra támasz-
 kodva találtam.

— Nos, mi baj? — kérdem.

— Oh uram!... uh... uh... uh... uh...

— Beszéljen hát!

— Ha elgondolom, hogy ennek a nagy
 ünnepeltetésnek a fele része enyém!... uh...
 uh... uh!.

Cs. m. a k.!

*

— Az »*Államtitkár úr*« premiérjén meg-
 leptek a szép új díszletek.

— Miféle hihetetlen rendszerváltozás?! —
 jegyzem meg *Durchgetriebenek.* — Már deko-
 rácziókat is készített *Megyeri?*

— Hja, — mondja erre szomszédom, —
Megyeri okült *Morzsányi* példáján. A Nemzeti
 színház állami intézmény s az azért az igazgató
 nem akarta elmulasztani az alkalmat, hogy egy
 »*államtitkár urat*« — *dekorálhasson.*

Cs. m. a k.!

*

— »*Fra Diavolóban*« *Forrai* Ferikének meg-
 érdemelt sikere volt. *Mezei* is szépen énekelt;
 hanem a többiről jobb nem beszélni.

— Most értem, — mondja nekem *Durch-*
getrieben, — miért hívják ezt a műfajt *operá-*
nak. Én t. i. úgy érzem magamat, mintha a
 fületem *operálnák.*

Cs. m. a k.!

*

— A »*Klári*« előadásánál rezignációval
 gondoltam a tavalyi élvezetekre.

— Csak most látszik, — szóltam a második
 felvonásban, — *mekkora hátrányai* vannak
Áldor Juliskának.

— De ezzel szemben az *előnyei* is megfelelők, — replikázott erre *Durchgetrieben*.

Cs. m. a k.!

Szerkesztői üzenetek.

Maszknak. Ön azt kérdi tőlünk, igaz-e, hogy a város bálján egy dominókövekkal díszített sárga maszkban egyik divánk rejtőzködött. Megkérdeztük báli referensünket, ki következő Pithiai homályosságú, idegen nyelvű szavakkal válaszolt: „Ja, es war ein gelbes Kostüm verziert mit Domino-Steine!“ Referensünk feldúlt kedélyállapotának tudtuk be a zavaros választ. — N. L.-nak.

Most nem. — **Politikusnak,** Ön téved, a görög kormány a hatalmának adott választát nem *krétával*, s nem is palatáblára írta. **I. éves jogásznak.** Ön azt kérdi, miképen kössön ki valakivel. *Kiköthet* úgy, ha pofon üti az illetőt, persze azzal a *kikötéssel*, hogy nem üti vissza. — **Ismételten szigorlónak** A puskaport Schwarz Berthold óta többen kísérelték meg felfedezni, de sikertelenül. — **Emketagnak.** Minket is meghatott S. J.-nek az a nagylelkű nyilatkozata, hogy az Emkét nem viszi el Kolozsvárról. Azt hisszük, hogy ezen nagylelkűségért Kolozsvár közönségének hálaíratot kellene intéznie S. J. úrhoz, miután tudvalevőleg az el- vagy elnem vitel egyedül ő rajta múlik.

Felelős szerkesztő:

V e s s ő T a m á s.

Sörvirág.

Álljon bár az egész világ
Tótlágast,
Rosmann uram fogja ezt a
Jó százast:
Aprózza fel, vagy tartsa meg
Magának ...
Nem való a papiros pénz
Szegény ember fiának.

Ágyú dörög, görög török
Dögönyöz.
Én rám nézve ez a dolog
Közönyös.
Egy az Isten, és ha ő úgy
Rendeli ...
Az áldóját, ej de pompás
Ez a habzó pilseni!

Kolozsvártt is kiütött a
Háború,
Szegény szívem azért olyan
Szomorú;
A legelső egyesület
Veszekszik ...
Ez a bajor se' kutya ám,
Kóstolja meg, ha tetszik!

Igaz, néni! — olvasta már
A lapot,
Hogy Morzsányi mennyi ügynök
Díjt kapott?
... Mit szót hozzá? — Eh, különben
Ő bánja ...
Éljen a sör szülő anyja
München, Pilsen, Kőbánya.

Csoda szer ez, valóságos
Gyógyital,
Ki megvénült, ettől leszen,
Fiatal;
Nyeljük tehát nyakra-főre,
Még lehet ...
Fűszerezve édesítve
Ezt a fanyar életet.

Utánam hát Kolozsvárnak
Lakói,
Siessünk az ősi virtust
Megóvni.
Nincsen messze, öt másodperc
Futtában:
Kőbányai sörraktár a
Belmonostor utcában.

*A Kőbányai Király-sörfőző részvény-társaság
kolozsvári képv. (Külmonostor-utca 24. sz.)*